

толкосъ, та отъ тѣхъ единъ, който има своя мецоцотъ „что то направи тя, все харно ще бжде“, отсѣче сѣдбѣ-тѣ, че нетрѣбвало за Българете да ся издава Вѣстникъ отъ Липиска, безъ да каже причинѣтѣ за что, та отъ това ся види твърдѣ малко да е я разбиралъ. Едвамъ писачътъ на Българский Вѣстникъ бяше стигнѣлъ до третий му листъ, като го застигнѣ тя клетва, която съ единъ махъ му прѣкрати издание-то“... (Бѣлг. Книжници, кн. 22., г. I, 1858 година).